

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/139/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5721200818
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5721200818.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobcu: P. W., nar. XX.X.XXXX, bytom G. O. XXXX/XX, P., právne zastúpený spoločnosťou AK JUDr. Repáš a partneri, s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 25, Martin, proti žalovanej: D. O., nar. XX.X.XXXX, bytom S. Q. Q. XXXX/XX, P., právne zastúpená Mgr. Richardom Trusinom, advokátom so sídlom M. X, W., o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, na základe odvolania žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 5C/13/2021-133 zo dňa 13. júna 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobca **m á** voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej k hnutelnej veci - motorovému vozidlu značky Volkswagen Golf GT, VIN: WVVZZZ1KZ8W06318, rok výroby 2007, farba strieborná (výrok I.) - a prikázal ho (výrok II.) do výlučného vlastníctva žalovanej s povinnosťou (žalovanej) vyplatiť žalobcovi sumu 2.550 eur v lehote do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

2.Súd prvej inštancie (pri aplikácii §§ 136, 137, 141 a 142 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ďalej len OZ, všetky ustanovenia citované v napadnutom rozsudku) východiskovo konštatoval, že medzi stranami sporu bolo sporné, či predmetné motorové vozidlo je od jeho zakúpenia v podielovom spoluvlastníctve strán sporu.

3.Na základe vykonaného dokazovania okresný súd konštatoval, že došlo k prevodu vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu v zmysle kúpnej zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou AUTO LIGHT, spol. s.r.o. a žalovanou, ktorá zmluva je evidovaná na ODI. Pokiaľ ide o (druhú) kúpnu zmluvu zo dňa 17.5.2019, predloženú žalobcom v konaní, táto je podľa okresného súdu neplatná, s ohľadom na tú skutočnosť, že predmet kúpnej zmluvy bol už predmetom skoršej (prvej) kúpnej zmluvy uzavretej medzi právnickou osobou a fyzickou osobou (žalovanou).

4.Ďalej okresný súd s poukazom na výpoveď svedka a predloženú sms komunikáciu žalobcu so žalovanou za preukázané vyhodnotil, že auto bolo zakúpené spoločne so žalobcom. Žalovaná totiž v predloženej sms komunikácii potvrdila, že ide o spoločný majetok a svedok na pojednávaní uviedol, že motorové vozidlo predal žalobcovi aj žalovanej, keď pri predaji sa dotazoval na koho sa motorové vozidlo napíše, pričom strany konania mali záujem o kúpu auta spoločne a uviedli, že chcú, aby sa auto napísalo na oboch. Nakoľko však bolo nutné zapísať len jedného majiteľa, dohodli sa, že sa motorové vozidlo zapíše na žalovanú.

5. Pokiaľ ide o kúpnu cenu, táto bola rovnako sporná, nakoľko na kúpnej zmluve s podpisom overeným dňa 15.05.2019 je uvedená suma 3.330 eur. Žalobca v konaní uviedol, že predávajúcemu bola uhradená suma 400 eur a neskôr pri odovzdaní motorového vozidla suma 4.900 eur, teda celková suma 5.300 eur, čo potvrdil aj svedok - predávajúci a rovnaká suma je zrejme aj z faktúry predávajúceho predloženej v konaní. Naopak, žalovaná uviedla, že pri odovzdaní vozidla uhradili sumu 5.000 eur, čo by v celkovom úhrne, t.j. vrátane už uhradenej čiastky predstavovalo 5.400 eur. Okresný súd preto ustálil, že kúpna cena činí 5.300 eur.

6. Vo vzťahu k finančným prostriedkom vedeným na účte žalovanej, považoval súd prvej inštancie za preukázané, že žalobcovi bola mzda poukazovaná na účet, ktorého vlastníkom bola žalovaná, pričom k tomuto účtu boli vydané dve platobné karty, jedna pre žalobcu a druhá pre žalovanú. Opísané potvrdila v konaní aj žalovaná, pričom z týchto prostriedkov bolo zakúpené motorové vozidlo.

7. Z uvedeného podľa okresného súdu vyplýva, že finančné prostriedky, ktoré sa v čase kúpy predmetného motorového vozidla v zmysle výpisu z účtu nachádzali na účte žalovanej a boli použité za účelom kúpy predmetného motorového vozidla, boli spoločnými finančnými prostriedkami žalobcu aj žalovanej.

8. Zhrnúc opísané čiastkové závery súd prvej inštancie uzavrel, že dotknuté/sporné motorové vozidlo nadobudnuté do podielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej. Pokiaľ ide o výšku spoluvlastníckych podielov, nebola preukázaná osobitná dohoda, preto (§ 137 ods. 2 OZ) platí, že obe strany konania nadobudli rovnaký, t.j. polovičný spoluvlastnícky podiel na hnutelnej veci.

9. Nakoľko sa strany konania nedokázali dohodnúť, okresný súd zrušil ich podielové spoluvlastníctvo k osobnému motorovému vozidlu a vykonal jeho vyporiadanie. Reálne rozdelenie predmetu spoluvlastníctva v konkrétnom prípade nie je možné, preto súd skúmal, či je možné motorové vozidlo prikázať do vlastníctva jedného zo spoluvlastníkov, s prihliadnutím na to, aby sa vec mohla účelne využiť. Zohľadni, že žalobca nedisponuje oprávnením viesť motorové vozidlo a že ho doposiaľ vyživila žalovaná. Z týchto dôvodov vozidlo prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej a dodal, že nezistil žiadne mimoriadne okolnosti, ktoré by robili neprípustným rozhodnutie o zrušení podielového spoluvlastníctva a o danom spôsobe vyporiadania. Zároveň žalovanej uložil povinnosť na zaplatenie primeranej náhrady za spoluvlastnícky podiel vo výške 2.550 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

10. O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie práva v plnom rozsahu.

11. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná a domáhala sa jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

12. Okresnému súdu vytykala, že nesprávne vyhodnotil dôkazy predložené zo strany žalobcu, ktoré mali preukazovať jeho údajný spoluvlastnícky podiel k motorovému vozidlu, keď počas celého konania nepredložil žalobca žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné bezosporu určiť jeho spoluvlastnícky podiel. Naopak, v priebehu konania bolo zistené, že žalovaná nadobudla hnutelnú vec na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej so spoločnosťou AUTO LIGHT s.r.o. dňa 15.05.2019. Žalobcom predložená kúpna zmluva, uzatvorená na to isté vozidlo, kde ako predávajúci vystupoval p. Lachký (jediný spoločník a konateľ spoločnosti AUTO LIGHT s.r.o.) a ako kupujúci žalobca, bola súdom správne vyhodnotená ako absolútne neplatná. Táto „zmluva“ bola jediným dôkazom, ktorý bol zo strany žalobcu predložený ako doklad preukazujúci je údajne vlastníctvo, či spoluvlastníctvo k hnutelnej veci.

13. Pokiaľ súd v odôvodnení rozsudku poukazuje na výpoveď svedka - pána F. D., konateľa spoločnosti AUTO LIGHT s.r.o., ktorý uviedol, že vozidlo chceli kúpiť obe sporové strany, je síce podľa odvolateľky pravda, že pri dojednávaní a kúpe vozidla boli obe sporové strany, avšak z jeho výpovede nijakým spôsobom nevyplývalo, že vozidlo kupovali obe sporové strany. Nie je bez zaujímavosti fakt, že svedok, podľa jeho vlastných slov, upozornil sporové strany na to, že nie je možné, aby na základe kúpnej zmluvy nadobudli predmet kúpy obaja, sa s odstupom času nerozpakoval uzatvoriť ďalšiu kúpnu zmluvu s tým istým predmetom (VW Golf), avšak už ako fyzická osoba a to žalobcovi ako kupujúcemu. Tento postup sa mu zdal evidentne v súlade so zákonom. Jeho svedecká výpoveď je preto značne nedôveryhodná a motivovaná snahou ospravedlniť či obhájiť svoje nezákonné konanie.

14. Ďalej podľa žalovanej v odôvodnení rozhodnutia absentuje vysvetlenie, ako dospel súd k záveru, že vozidlo bolo zakúpené zo „spoločných“ finančných prostriedkov. Žalovaná nespochybňuje fakt, že umožnila, aby bola mzda žalobcu zasielaná na bankový účet patriaci do jej výlučného vlastníctva. Z

predložených dôkazov (výpisy z bankového účtu) vyplýva, že žalovanej na predmetný bankový účet boli pripisované finančné prostriedky (mzda od rakúskeho zamestnávateľa) vo výške, ktorá predstavuje sumu prevyšujúcu kúpnu cenu vozidla a žalovaná preto nemala potrebu použiť na kúpu vozidla finančné prostriedky predstavujúce mzdu žalobcu. Nakoľko medzi sporovými stranami nikdy neexistoval vzťah, ktorý by odôvodňoval existenciu spoločného majetku (v tomto prípade vo forme finančných prostriedkov), konštatovanie súdu o spoločných finančných prostriedkoch nemá oporu v žiadnej právnej norme a odôvodnenie je v tejto časti arbitrárne. V prípade, ak by žalobca počas konania preukázal, že boli použité finančné prostriedky, alebo aspoň časť, na kúpu vozidla výberom z jeho účtu, prípadne hotovosťou preukázateľne uhradenou z jeho vlastných zdrojov, bolo by možné pripustiť spoluvlastnícky podiel na hnutelnej veci, avšak finančné prostriedky vybraté žalovanou z jej vlastného účtu a odovzdané k rukám konateľa právnickej osoby ktorá bola v postavení predávajúceho, sú v absolútnom rozpore so záverom súdu. Samotný fakt, že platobným miestom mzdy žalobcu bol účet žalovanej nijakým dôvodom nezakladá záver o spoločných finančných prostriedkoch. Súd sa vôbec nezaoberal s tým, kedy a na základe čoho nadobudol žalobca svoj domnelý spoluvlastnícky podiel k veci.

15. Odvolateľka uzavrela, že konajúci súd napadnutým rozsudkom zrušil podielové spoluvlastníctvo, ktoré nikdy neexistovalo a súd nemal k takejto domnienke relevantné dôkazy. Takéto znenie rozsudku by obstálo napríklad pri návrhu na zrušenie podielového spoluvlastníctva nehnuteľnosti, kde by už pri podaní žalobného návrhu bola z verejnej listiny evidentná jeho existencia ako i spoluvlastnícky pomer/podiel jednotlivých sporových strán. Žalobca sa však nedomáhal vo svojej žalobe určenia existencie podielového spoluvlastníctva, avšak súd i nad rámec uvedeného toto v podstate založil. Takto koncipovaný žalobný návrh mal zamietnuť, prípadne v rámci predbežnej otázky určiť či vôbec spoluvlastnícky vzťah k hnutelnej veci existuje.

16. V písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobca navrhol napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdiť.

17. Tvrdenia žalovanej označil za neopodstatnené k prejednávanej veci, nakoľko on produkoval dostatočné množstvo dôkazov, ktoré vo vzájomnej súvislosti preukázali vznik podielového spoluvlastníctva. Samotné súdne rozhodnutie plne korešponduje s dôkaznou situáciou zo spisu vyplývajúcou, je založené na správnom právnom posúdení veci, má oporu v logických súvislostiach a tvorí ucelenú niť logických záverov, čo dáva základ pre hodnotenie rozsudku ako zákonného. Zdôraznil, že bolo nepochybne preukázané, že medzi sporovými stranami došlo k ústnej dohode, resp. konkludentnej dohode o vzniku podielového spoluvlastníctva k predmetnému motorovému vozidlu. Priame dôkazy žalobcu - vyjadrenie žalovanej vo vzájomnej komunikácii o spoločnej veci či výpovede ako i nepriame dôkazy vykonané v konaní, v rámci jednotlivých časových a logických udalostí dávajú dostatočný podklad k záveru prezentovaným aj prvostupňovým súdom o vzniku podielového spoluvlastníctva k predmetnému motorovému vozidlu. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že žalobca so žalovanou žili ako druh a družka, spoločne hospodárili a tvorili jednu domácnosť najmenej od r. 2014 do r. 2019. Počas obdobia spolužitia všetky veci nadobúdali spoločne, nakoľko spoločne hospodárili a spoločne sa taktiež dohodli na kúpu motorového vozidla. Žalobcom teda bolo preukázané, že založením spoločnej domácnosti, spoločným hospodárením strany sporu prejavili záujem založiť podielové spoluvlastníctvo k hnutelným veciam nadobúdaným počas tohto spolužitia, vrátane sporného motorového vozidla zn. VW Golf GT.

18. Osobitne žalobca poukázal na skutočnosť, že tvrdenia a argumentácia žalovanej sú iba jej účelovým konaním a nekorešpondujú s predloženými dôkazmi. Žalovaná totiž vo svojej výpovedi pri konfrontovaní s otázkami odpovedala neurčito, rozporne z dôkaznou situáciou. Pri otázkach, aký bol postup kúpy motorového vozidla, aká bola kúpna cena za motorové vozidlo, aký bol spôsob odovzdávania a peňazí ako kúpnej ceny za motorové vozidlo a pod, jej odpovede nekorešpondovali s tvrdeniami žalobcu a s tvrdeniami predávajúceho, kedy iba jej výpoveď vybočovala z preukázaného spôsobu a bola účelne odlišná. Odlišné boli aj jednotlivé vyjadrenia žalovanej pred jej výpoveďou a následne počas výpovede, keď najprv tvrdila, že na tomto účte boli výlučne jej finančné prostriedky a následne vypovedala, že finančné prostriedky na tomto účte boli prostriedkami, ktoré výlučne spoločne zarobili spolu so žalobcom počas práce v Rakúsku.

19. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná (neúspešná) strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

20. Nepochopením princípov/zmyslu sporového súdneho konania o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva je argumentácia odvolateľky (bod 15 tohto odôvodnenia) o chybnom znení výrokovkej časti napadnutého rozsudku. Okresný súd totiž v žiadnom prípade nekreoval „existenciu podielového spoluvlastníctva nad rámec žaloby“, naopak, v súlade so znením žalobného návrhu, relevantnou právnou úpravou a ustálenou aplikačnou praxou súdov prvým výrokom podielové spoluvlastníctvo zrušil a nadväzujúcim/druhým výrokom zrušené spoluvlastníctvo vyporiadal. Uvedená postupnosť sa nevzťahuje, ako to účelovo a nesprávne podsúva odvolateľka, len na nehnuteľné veci. Takáto úvaha žalovanej nemá zákonný ani racionálny základ. Niet totiž dôvodu (samotná žalovaná ho ani nepomenúva), prečo by sa výroková časť rozsudku o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k hnutelným veciam mala odlišovať od výrokovkej časti rozsudku o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k veciam nehnuteľným (v oboch prípadoch neexistuje pochybnosť, že musí byť podielové spoluvlastníctvo najprv zrušené a následne vyporiadané tak, ako to učinil v posudzovanej veci okresný súd). To, že otázka (vyhodnotenia) samotnej ne/existencie podielového spoluvlastníctva je predmetom prejedničného posúdenia v spore o jeho zrušení/vyporiadanie vyplýva z logiky veci.

21. Vnútorne protirečivou je argumentácia odvolateľky v časti, kde na jednej strane vytyka súdu, že neexistoval žiadny právny základ pre možnosť konštatovať vznik podielového spoluvlastníctva, súčasne však, na inom mieste toho istého podania uvádza, že „v prípade, ak by žalobca počas konania preukázal, že boli použité finančné prostriedky, alebo aspoň časť, na kúpu vozidla výberom z jeho účtu, prípadne hotovosťou preukázateľne uhradenou z jeho vlastných zdrojov, bolo by možné pripustiť spoluvlastnícky podiel na hnutelnej veci.“ Opísanou „argumentáciou“ žalovaná v zásade pripustila existenciu partnerského vzťahu, práve v ktorom súd prvej inštancie videl právny základ (prostredníctvom dohody partnerov o spoločnom hospodárení, resp. zakupovaní vecí do „spoločného“ vlastníctva) založenia podielového spoluvlastníctva.

22. Obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku v danej spojitosti nekorešponduje tvrdenie odvolateľky, že súd nevysvetlil, ako dospel k záveru, že vozidlo bolo zakúpené zo „spoločných“ finančných prostriedkov. Odvolací súd preto upriamuje pozornosť žalovanej na dôsledné oboznámenie sa s obsahom predmetného rozhodnutia, osobitne s jeho bodom 17. Sama žalovaná pritom potvrdila, že na jej účet bola pripisovaná (aj) mzda žalovaného. Žalované zjavne zamieňa vlastníctvo účtu s vlastníctvom finančných prostriedkov na ňom sa nachádzajúcich. Ak teda bolo vozidlo zakúpené z prostriedkov kumulovaných oboma sporovými stranami (v tom čase životnými partnermi), t.j. zo spoločných peňazí, nemôže obstať argumentácia žalovanej, že ona mala na účte finančné prostriedky vo výške presahujúcej hodnotu vozidla. Odhliadnuc od toho, že v konaní nebola preukázaná (viď odôvodnenie ďalej) vôľa získať vozidlo do výlučného vlastníctva (žalovanej), žiadnym spôsobom nebolo preukázané (v zásade ani tvrdené), že (presne tá) čiastka, ktorá bola z celkovej sumy spoločných financií žalobcu a žalovanej, nachádzajúcich sa na účet žalovanej, vybratá za účelom kúpy dotknutého vozidla, predstavovala (výlučné) finančné prostriedky žalovanej.

23. Z určujúceho hľadiska je potrebné zdôrazniť, že tvrdenie o úmysle zakúpiť vozidlo inak než do podielového spoluvlastníctva sporových strán (v čase kúpy životných partnerov) skutočne (ako náležite uzavrel okresný súd) vylučuje vykonanými dôkazmi zistený skutkový stav, predovšetkým vzájomný kontext/súlad tvrdení predávajúceho (ktorý bez kvalifikovaného záujmu na výsledku veci opakovane potvrdil, že sporové strany vyjadrili záujem kúpiť auto spoločne) ako nezávislej osoby a vzájomnej mailovej komunikácie sporových strán, v rámci ktorej (komunikácie) samotná žalovaná výslovne spoločné vlastníctvo potvrdila.

24. Krajský súd sa v tejto spojitosti nestotožnil s konštrukciou žalovanej o motivácii svedka „ospravedlniť svoje nezákonné konanie“, keď raz uzatvoril zmluvu ako právnická osoba a následne (o tom istom predmete) ako osoba fyzická. Z pohľadu predávajúceho je úplne irelevantné, či predá vozidlo jednému kupujúcemu alebo spoločne dvom, nemôže teda predávajúci mať žiadny osobný záujem na tom, aby vozidlo bolo predané (radšej) do podielového spoluvlastníctva (než výlučného vlastníctva). Obdobne uvedené nijako nesúvisí s tým, či vozidlo predáva ako fyzická alebo právnická osoba.

25. Dôvodne síce žalovaná namietla, že „druhá/neskoršia“ kúpna zmluva (podpísaná žalobcom) je neplatná, uvedené však vyslovil aj súd prvej inštancie, keď konštatoval, že platnou kúpnu zmluvou bola/je „prvá“ zmluva, v súvislosti s ktorou prezentovali žalobca i žalovaná zhodnú vôľu o spoločnú kúpu vozidla. Práve uvedený preukázaný prejav vôle je relevantný v protiklade s písomným vypracovaním dohody, ktorej znenie vysvetlili žalobca i predávajúci potrebou zapísania len jednej osoby do evidencie na dopravnom inšpektoráte. Možno preto zhrnúť, že žalovaná neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu

k svojej procesnej obrane/pozícii založenej na tvrdení, že sporné vozidlo zakúpila zo svojich výlučných prostriedkov a s úmyslom nadobudnúť ho do svojho výlučného vlastníctva

26. Napokon, náležitou je aj aplikácia domnienky (§ 137 OZ) výšky spoluvlastníckych podielov na motorovom vozidle, keď iný než (okresným súdom ustálený) polovičný podiel nie je možné z ustáleného skutkového deja vyvodiť. Inými slovami, iná výška jednotlivých spoluvlastníckych podielov nebola tvrdená, tobôž preukázaná. Výšku vyrovnacieho podielu neučinila spornou žiadna zo sporových strán.

27. Konštatované vo svojom súhrne viedlo odvolací súd k potvrdeniu meritórneho výroku napadnutého rozsudku.

28. Vecne správnym je i závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, keď súd prvej inštancie náležite aplikoval rozhodný princíp procesného úspechu.

29. O nároku na trovy odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Odvolateľ (žalovaná) nebol v odvolacom konaní úspešný, preto mu vznikla povinnosť nahradiť protistrane - žalobcovi - odvolacie trovy v plnom rozsahu. O konečnej/ konkrétnej výške týchto trov (po posúdení uplatnených trov v zmysle hľadísk uvedených v § 251 CSP) rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

30. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Dovolanie je podľa § 420 CSP prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolanie možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených väd. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť zastúpenia advokátom neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.